

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2738/05
01.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Михаила Рулића, Звездане Лутовац и Слободана Дражића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА, коју заступа АБ, адвокат, против тужених ББ и малолетне ВВ, коју заступа законски заступник мајка ББ, а ову адвокат БВ, ради својине, решавајући о ревизији тужених, изјављеној против пресуде Округног суда у Ужицу Гж.899/05 од 20.6.2005. године, у седници већа одржаној 1.3.2006.године, донео је

П Р Е С У Д У

УСВАЈА СЕ ревизија и ПРЕИНАЧУЈЕ пресуда Округног суда у Ужицу Гж.899/05 од 20.6.2005. године, тако што се ПРЕИНАЧУЈЕ пресуда Општинског суда у Прибоју П.449/04 од 5.5.2005. године и ОДБИЈА тужбени захтев тужиле АА, којим је тражила да се према туженим ББ и мл. ВВ утврди да је власник на стану бр.аа који се налази у улици ГГ са уделом од 1/2 идеалног дела и да су тужене дужне то признати, као неоснован.

Свака страна сноси своје трошкове поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Прибоју П.449/04 од 5.5.2005. године, у ставу изреке под један усвојен је тужбени захтев тужиле па је према туженим утврђено да је тужилца сувласник на стану бр.1839 који се налази у Улици ГГ са уделом од 1/2 идеалног дела, што су тужени дужни признати, док су у ставу другом изреке пресуде тужене обавезане да тужилци плате трошкове парничног поступка у износу од 162.850,00 динара у року од 15 дана од пријема писменог отправка пресуде.

Решавајући о жалби тужених изјављеној против те пресуде, Округни суд у Ужицу је пресудом Гж.899/05 од 20.6.2005. године одбио жалбу као неосновану и потврдио пресуду првостепеног суда.

Против те пресуде Округног суда у Ужицу тужене су благовремено изјавиле ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.386. ЗПП ("Службени лист СФРЈ" бр.4/77 и "Службени лист СРЈ" бр.3/02) у вези чл.491. ст.4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр.125/04), Врховни суд је нашао да је ревизија основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из чл.354. ст.2. тач.11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни других битних повреда одредаба парничног поступка из чл.385. ст.1. тач.1. и 2. ЗПП због којих се ревизија може изјавити, односно нема других недостатака због којих се побијана пресуда не би могла правилно и законито испитати.

Према утврђеном чињеничном стању носилац станарског права на спорном стану био је пок. супруг тужиле ДД, кога је иначе добио на коришћење 17.12.1979. године од "ЂЂ". Након тога закључио је уговор о коришћењу стана 27.2.1980. године и у истом је наведено да ће стан користити са члановима породичног домаћинства и то тужилом као супругом, сином ЕЕ и ћерком ЖЖ. Носилац станарског права ДД за време свог живота није откупио спорни стан, а након његове смрти носилац станарског права на истом постала је тужилца као његов брачни друг. Тужилца је наведени стан користила са сином ЕЕ, туженом ББ, као његовом супругом и туженом мал. ВВ, њиховом ћерком. Тужилца је дала писмено овлашћење свом сину ЕЕ да може извршити откуп спорног стана у своје име, па је он на основу тог овлашћења и закључио уговор о откупу стана 30.9.1992. године, као и анекс тог уговора од 12.4.1993. године по коме је исплатио купопродајну цену стана у једнократној динарској исплати за преостали дуг. За исплату купопродајне цене позајмили су новац који су вратили док су живели у заједници. Син тужиле ЕЕ је погинуо у саобраћајној незгоди 11.12.2002. године, а након његове смрти у стану су остале да живе парничне странке као преостали чланови тог домаћинства.

Тужилца својим тужбеним захтевом тражи да се утврди њен удео у спорном стану као заједнички стеченој имовини од 50%.

Нижестепени судови усвајају овако постављени тужбени захтев закључујући да спорни стан представља заједничку имовину тужиле, тужене ББ и сада пок. ЕЕ, те имајући у виду примања странака и пок. ЕЕ, допринос тужиле у стицању спорног стана износи 50%, с позивом на одредбу чл.340. Закона о браку и

породичним односима.

На правилно утврђено чињенично стање нижестепени судови нису правилно применили материјално право.

Према одредби чл.16. ст.1. и 2. Закона о становању ("Службени гласник РС" бр.50/92), који је био на снази у време закључења уговора о откупу спорног стана, предвиђено је да стан може првенствено да откупи носилац станарског права, односно закупац стана на неодређено време. Ако носилац станарског права, односно закупац на неодређено време, не жели да откупи стан, онда то може учинити његов брачни друг или дете, само уз претходну оверену писмену сагласност. Дакле, како је по наведеном закону носилац права на откуп законски одређен, то је право на откуп стана законско право. У овом случају тужила је била носилац станарског права и имала право на откуп спорног стана, али она то право није искористила, већ је исто пренела на сина ЕЕ, који је користећи законско право на откуп тај стан и откупио. Како тужила своје право на откуп стана није реализовала, то се она у овој ситуацији може само сматрати чланом породичног домаћинства свог сина ЕЕ који је тај стан по датом овлашћењу откупио. У таквој ситуацији, као члан породичног домаћинства лица које је откупило спорни стан по одредбама Закона о становању, тужила не може да се позива на право стицања својинског удела у предметном стану по одредбама Закона о браку и породичним односима, јер је одредбама Закона о стамбеним односима из 1990. године, односно Закона о становању из 1992. године, као специјалних закона који регулишу област становања, искључена примена одредаба Закона о браку и породичним односима, које регулишу имовинске односе чланова породичне заједнице. То даље значи, да чланови породичног домаћинства не могу да се позивају на своје учешће у стицању стана приликом откупа по одредбама Закона о становању, те уколико су ангажовали своја средства тако што су их ставили на располагање лицу које је стан откупило по одредбама Закона о становању, имају облигационо потраживање које могу да остваре у парници према том лицу као власнику стана, али им не припада право да траже својински удео по основу стицања у породичној заједници, што је овде случај и са тужиљом.

Како је откуп предметног стана извршен у време важења Закона о становању из 1992. године, то тужила као члан породичног домаћинства свог сина ЕЕ у смислу чл.16. ст.3. тог закона има право становања у наведеном стану, а које јој право тужене и не оспоравају.

Са напред изнетих разлога, а на основу чл.395. ст.1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

Тужене су успеле у овом спору али накнаду трошкова поступка у ревизији нису тражиле, па је суд на основу чл.166. ЗПП, одлучио да свака страна сноси своје трошкове.

Председник већа - судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дм